Безбатченку відкрий свої обійми,
Введи в свій сад, з ноги колючку вийми.

І не цілуй дітей своїх, як близько
Стоїть він, голову спустивши низько.

Коли він плаче, хто його розрає?
Коли він сердиться, хто потурає?

Поклич його, перехопи сльозину,
Змий куряву з лиця йому, як сину.

Як палить сонце голову малому,
Дай тінь йому, візьми його додому.

Я гордий був, не знався я з бідою,
Коли мій батько добрий був зі мною.

Було, побачать коло мене муху —
І вже з усіх боків біжать без духу.

Тепер хоч би мене взяли ординці,
Я б залишився з горем наодинці.

З сирітським лихом добре я спізнався,
Бо рано й сам без захисту зостався.